

Buổi Sáng Về Cô / Tuyết Văn

Viết tặng Cô Hà Thị Mười Một.

Buổi sáng thức dậy em đi trong mù sương. Buổi sáng êm đềm và bình thản như gót giày gỗ đều trên đại lộ thênh thang. Em băng khuông nhìn cành cây khô. Cuộc đời của em sẽ héo mòn theo ngày tháng trôi qua vuông cửa!

Buổi sáng thức dậy em nghe tiếng chim hót véo von. Chim chuyền cành bay trong sương mai, cổng trường vôi hồng mờ mờ ẩn hiện. Cổng trường xinh xắn như túp lều của những buôn làng xa, có vài hàng lau trên ngọn đồi cao. Thêm hai lớp mới mọc lên nhưng em lại buồn vì chòm bông Cúc dưới chân trường đã héo úa.

Buổi sáng thức dậy em lang thang ngoài đồng nội, gió không thổi nhưng em thấy lạnh làm sao. Có tiếng chuông từ xa vọng lại, mùa Noel đến rồi, ngày mai em đi mua thiệp tặng người thân.

Buổi sáng thức dậy em lần mò xuống tận “thung lũng học trò”, thung lũng này cách trường không xa mấy. Con đường trơn trượt, em bám vào những rễ thông, toài lên những hòn đá sỏi. Bút cọng cỏ non, cỏ ở đây xanh như màu lá sân trường O của Nguyên Sa. Đằng kia dãy Trường Sơn chập chùng xanh thẳm, em như thấy đám mây trắng vừa hạ xuống đỉnh núi cao.

Buổi sáng thức dậy em tìm áo trắng. Đã đến ngày kỷ niệm bảy năm thành lập trường Nữ Trung Học Pleime. Không có cô ở đây cùng em dự lễ nên em buồn như mùa Đông vây quanh. Qua

bao năm rồi sao như tiếng Cô còn văng vẳng đâu đây. Em kiếm tìm nhưng chỉ hình dung được giọt nước mắt của cô ngày cô ra đi. Hình ảnh gầy yếu của cô trước cơn gió bất công xã hội! Sao" M2" cô ký ngắn ngủi thế cô!

Buổi sáng bây giờ thức dậy em chơi với trong giòng tư tưởng...

Buổi sáng này em gửi trọn về Cô.

PM: TRẦN TUYẾT VÂN

Tháng 12